

Költői arcélek
sorozat
18.

PIROSKA RENTSCH
ADNI SZERETNÉK
VÁLOGATOTT VERSEK

Rím Könyvkiadó

Költői arcélek
sorozat
18.

PIROSKA RENTSCH
ADNI SZERETNÉK

válogatott versek

Rím Könyvkiadó
Budapest, 2013

Mottó:

*Kívül és belül
poklosan örvényült
háborult világ,
de a remény soha sem meghaló,
ha minden utolsó szalmaszál*
ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ
/Nagy Gáspár/

Költői arcélek sorozat 18.
Sorozatszerkesztő: Madár János

ISSN 2063-3815
ISBN 978-615-5266-26-3

© Piroska Rentsch
© Rím Könyvkiadó

Rím Könyvkiadó,
Budapest
Telefon: 70-617-0684
E-mail: madarjanos48@gmail.com

M.sz.: 56-2013
Rím Nyomda,
Budapest
Pannónia Nyomda,
Budapest

Nemrég ismertem meg – a versekben, regényekben egyaránt hitelesen megszólaló – alkotót. Piroska Rentsch költészetében és prózai munkáiban általános érvénnyel van jelen a haza gondjainak és a tájhoz kötöttség örömeinek őszinte kibeszélése. Ebből következik, hogy lírai munkáiban is – inkább – a leíró jelleg, a történetiség dominál. Gyermekkorától – a püspökladányi önfeledt évektől – a németországi élményeken át igencsak gazdag horizont tárul elének. Költői szemlélődésében azonban van egy rendíthetetlen – és a nyelvi eszköztárát is teljesen meghatározó – fixpont, a nép, a népiség fogalma. Ennek eredetét, már-már küldetés-szerű determináltságát mindenképpen a faluhoz, a vidék életéhez köthető élményvilággal magyarázhatjuk. Olyan mélyen beleivódtak a gyermekkori évek és a kisiskolás kori élmények, hogy felnőtt emberként sem tud másként viszonyulni a valósághoz, csak valami romlatlan őszinteséggel: „Emlékszem, iskolába mentem,/ s a kikövezett úton tankok vonultak mellettem./ A dübörgő páncélból idegen katonák integettek,/s én félelemben visszaintettem” – *Emlékszem*; „Érces szavú harang/ Mit az élet szívembe öntött/ Kunok gyermeke lennék én/Erről születésem döntött” – *Konok kunok gyermeke vagyok én*. Ez a keménység magával hozott valamiféle következetességet, kitartást; és ami a legfontosabb: hűséget. Nem véletlen, hogy a legtöbb vers mélyén a szegényekről, a hajléktalanokról, a kiszolgáltatottakról szól. Ebben az értelemben – elsősorban – Sinka István, Szabó Pál, Veres Péter, Illyés Gyula és Váci Mihály rokonságát érzem. Még a költői-írói nyelvezetben, valóságközeli metaforákban és gondolatiságban is

hozzájuk áll a legközelebb. Földrajzilag is értelmezhetjük ezt a közelséget, hiszen Püspökladány, Balmazújváros, Biharugra, Vésztő, Debrecen, Nyíregyháza – ugyanaz a világ, az Alföld kemény és szívós világa. Itt megmaradni – emberként megmaradni – sohasem volt könnyű. Piroska Rentsch életében is mély nyomot hagyott ez a – betyárvilággal, koldusokkal, boszorkányokkal, hiedelmekkel, babonákkal, szegénységgel átitatott – vidék. Nem véletlen, hogy Petőfi Sándor is itt tudta leginkább kitapintani a haza ütőerét. Vagy gondoljunk Ady Endrére, Csokonai Vitéz Mihályra – ők is ezen a tájon érezték meg a magyar sors kegyetlen igazságait. Az Alföld, a Hortobágy – ahogyan Veres Péter mondta: a Hortobágy Mellyéke – mindig is hordozta az ország ősiségének, magyarságának tudatát, öntudatát. Piroska Rentsch makacssága, hihetetlen ragaszkodása a magyar földhöz, a magyar tájhoz ilyen mélyről táplálkozik.

Népisége nem egyszerűen csak költői hűség, hanem perlekedés és forradalmi hevület. Szóljon szülőföldről, hazáról, szegénységről, szerelemről – mindig a jobbító szándék vezérli. Azt keresi folyamatosan verseiben, hogy hogyan lehetnének tisztességesebbek, boldogabbak. Ennek a szándéknak egyik legszebb részlete az *Adni szeretnék* című versében olvasható:

Adni szeretnék
Morzsákat magamból
Sok-sok apró morzsát
Hogy sokaknak jusson

Enni az éhesnek
Inni a szomjasnak
Felkelő napot
Az árva koldusnak

Meghatóan szép ez a vallomás: mert önzetlen, mert másokért való. Ebben a versben – és műveinek többségében – jól megfigyelhető a szociográfikus érzékenység, a valóság problémáinak feltárására való törekvés szándéka. A *szelíd ég alatt* (2006) című regénye összegzi leginkább ezt az oknyomozó írói magatartást, amelyben a vers és a próza határvonalán – páratlan lírai emelkedettséggel – tárja fel Püspökladány, valamint a környező falvak történetét, életét. Ennek a – terjedelmében is – hatalmas könyvnek több olyan részlete is van, amelyikben megérezzük Sinka István, Illyés Gyula, Veres Péter hazafias üzenetét. Igen – a puszták népéről, a pályamunkások verejtékcseppjeiről, a bojtárok kiszolgáltatottságáról szól Piroska Rentsch is. Teszi ezt prózában és versben egyaránt.

Ha fellapozzuk a korábbi versesköteteit –*Érinteni az eget* (2001); *Satu* (2007); *Szeretet koldus* (2006); *Árnyak és szerelmek* (2009) – egyértelművé válik előttünk: hogy sorsköltész, valóságírodalom, amit ő művel. Számomra ezért is szimpatikusak költeményei. Mert magaménak érzem a problémáit, mert rólam is szólnak írásai.

Az említett regény és verseskötetek mellett szólnunk kell arról is, hogy Piroska Rentsch eddigi irodalmi munkásságához tartoznak még meséskönyvek, neveléslélektani gyűjtemények, életrajzi művek is. Több könyve is megjelent németül, hiszen ő hosszú ideig élt Németországban. Életrajzi vonatkozású vallomásában olvashatjuk: „1999-ben megjelent könyvem jelen volt az az évi Frankfurti Könyvvásáron. Ezen kívül 2000-ben Amerikában a Chicagói Könyvvásáron is részt vettem, ahová New Yorkból kaptam meghívót. Íróként először a *Kürschners Deutscher Literatur-Kalender* 2000/2001 évfolyamában jelentem meg, majd 2002-ben a *Deutsches*

Schriftstellerlexikonban is". A honvágy, a szülőföld és haza érzése viszont mélyen megérintette és visszaköltözött Magyarországra. Budapesten él; keresi azokat az emberi és irodalmi kapcsolatokat, amelyek segíthetik őt abban, hogy – immár nagy élettapasztalattal – átgondolja és papírra vesse, ami a szívét nyomja. Érzéseiben, probléma-érzékenységében mindenképpen kiszolgáltatott ember. Hiszen aki – a mai világban – őszinte és közösségi szándékú alkotó, az többszörösen is hátrányt szenved. De ebben az emberi-költői vállalásában van az erénye is: a népben és nemzetben való gondolkodás.

A Költői arcélek sorozatban megjelenő kötetében pontosan ezt az arcélet, ezt a rendíthetetlen kiállást szeretnénk felmutatni. Reméljük, az itt sorjázó versek pontosan tükrözik Piroska Rentsch költészetének hangsúlyait.

Madár János

EMLÉKSZEM

Emlékszem, iskolába mentem,
s a kikövezett úton tankok vonultak melletttem.
A dübörgő páncélból idegen katonák integettek,
s én félelemben visszaintettem.
Hatéves voltam, még semmit nem érthettem.

Emlékszem, az iskolában valamit rebesgettek,
talán, hogy tankönyveket égetnek.
Hogy miért, s végül miért nem?
A tényt még nem érthettem.

Emlékszem, anyám mesélte,
s igaz meséjét a döngölt földpadló visszaverte:
ők jöttek el újra, ők, akik senkit nem kímélve,
erőszakot tettek a kiszolgáltatott népre.
Szétfeszített szemérem, megszágyonyult vér,
asszonyok meredt sikolya kiáltott
a bágyadt felhőket ringató égére...

Emlékszem, vászon-foszlányok heverték
szanaszét polcon és szekrényben.
Kelengye hófehér damaszt maradványai,
melyeket széttéptek a háború agresszív katonái.
Akkor, lovak patáit visszhangozták
a döngölt földpadló, s a ház vályogfalai.
Istállónak használták a parányi szobát.

A komódból gyújtós lett,
a kelengyéből kapca. A népből...?
Akkor sem értettem, ma sem értem a háborút.

ADNI SZERETNÉK

Adni szeretnék
Morzsákat magamból
Sok-sok apró morzsát
Hogy sokaknak jusson

Enni az éhesnek
Inni a szomjasnak
Felkelő napot
Az árva koldusnak

S ha a morzsákat
Kísérné szerencse
Vinnék boldogságot
Sokaknak lelkébe

Vinnék boldogságot
Gyermekek szemébe
Ragyogjon mosolyuk
Csillagok fényébe...

FÁJ ÉS JÓ...

Testemben tekergőznek a gyökerek
Átfúrják szívemet
Lelkem sugarán szétágaznak
Idegeim indáin szertekúsznak
Lankákon, csúcsokon elidőznek
Miután
Évezredek bokájánál megpihentek
Száz ezer véres nász kiált bennem
Számon kér – Sír és nevet
Emlékeztet – olykor megvet
Fáj és jó...

PIPAFÜSTBEN

Két lépcső, – nekem akkor két emelet –
mely a borbélyüzletbe vezetett...
Magas székek, négy fal, kifakult tükrök,
én az Édesnagyapám ölében ülök,
s érdeklődve szívom be a pipafüstöt.
Az arcok, a ráncok, a napszíta aggak,
az egyszerű gatyák és zsíros ujjasok
fülledve árasztják a csatakos-szagot...
Érzem a kort, – tudatom megőrizte,
s a parányi borbélyüzlet pipafüstje,
Édesnagyapám féltő ölelése,
a tükrökből visszánéző huncut tekintete
... a soha nem múló szeretetét üzente,
mely szeretet velem marad mindörökre...

ÉS ÚJRA SZÜRKE-POR

Az életbe vezetés elején
A világ porának kezdetén

Az Úr bölcsességgel fundálta
A Földet – S értelemmel
Erősítette meg az Eget

S ma mégis vért izzad a kor

Látnunk kell
Hogy lesz a világból
Hamu – S lassan
Újra szürke por...

LEHET?

Lehet
Hogy ez a Lét Diadala
Hogy a szó csak akkor való
Csak akkor hallható
Ha
Ágyúból ömlik az Alattvaló?

Lehet
A háború
Mely halált osztó
Törékeny lelkeket tipró
Az erősebb erejét sokszorozó?

Dübörög
Az élet Harsány Szava
Talán
Mégis ez a Lét Diadala?

KESERŰ FALAT

Zártak az ajkak
Fornak a szavak
A lét szennyes szörnyei
Húsodba marnak

Tikkadó szádban
Keserű falat
Lenyelni képtelen vagy
Mint szű
Rág az akarat

VULKÁN

Gödör. Sötét tátongó űr,
mely a koponyán belül feszül.
Lángnyelvek csapnak fel,
ez a gondolat.
Ha szabadon szárnyal,
ez vagy te magad!
Újra és újra kitörsz,
keresed önmagad,
lávaként bugyogsz,
izzik életed...
Gondolataidat, saját önmagadat
Csak Te mentheted meg!

PEDIG DE HOGY!

Tű – fokán fonál helyett
Folyondár öltögetett
S varrta, varrta az életet

Nem kérdezett

S ha néha lett volna szavam
Mint sün a tüskéi mögé
Rejtettem magam

Pedig de hogy!

Mégis visszafogtam
A lázadó Embert
Visszafojtottam...

MINT A NAPNAK FÉNYE

Két karom óvó, szelíd
Mint a folyót átszelő híd
Melynek acélozott stabil váza
Megvéd.
Megvéd, hogy víznek árja
Rohanó, habos zavara
Lábaidat szennyével ne tapossa

Szívem lobogva izzó
Szelíden óvó
Mint a lég.
A földet beborító
Mely
Szivárványt alkot a magasban
Úgy véd a színek okozta zavarban
A lépést-vesztő zörgő avarban

Két szemem szelíden, óvón
Mint a Napnak fénye
Aranylón
Szitálja rád mosolyát
S küldi parázsló hajnalát
Szerelmének féltő sugarát...

VILÁGÍTÓ EMLÉK

Egy kócos, törékeny gyermekszív...
Egy udvar, egy ház, mely visszahív...
Lombok között megbúvó szelíd Ég...
Örök lámpásként világító emlék...

RESZKET A LOMB BENNÜNK

Fájó sóhaj kél, rezdül
Ha korunk őszbe zendül
Késő
Időfeletti lelkünk, mint
Lepergő őszülő
Lomb reszket bennünk

Megkopott évek
Csúnyák
Vagy szépek
Egyre mennek
Vágyakozó emlékek, képek
Bennünk
Mint szél kergette lepergő
Őszülő lomb reszketnek

Szívünk roskatag polcán
Lelkünk gyúló panaszán
A szenvedő
Ember jogán
Kín, öröm kirakatán
Vihar dúl vágyaink lombján

Késő
Időfeletti lelkünk, mint
Hulló lomb reszket bennünk
Megkoptak az évek
A vágyakozó képek szívünk
Roskatag polcán emlékek csupán...

EMÉSZTŐ EMLÉKEZET

Mint

A sejteket kényszeredetten felfaló enyészet

Mint

Az örvényben sodródó tehetetlen igyekezet

Mint

A részeg éjszaka vak mámorára borított felelet

Mint

A varázs másnapján a józan lángoló lehelet

Úgy emészti fel a részleteket az emlékezet

Mint

A sötét árnyalataiban imbolygó tapogatózás

Mint

Az álom – mint az éjjeli csapongó látomás

Mint

A visszajáró roskatag céltalan bolyongás

Mint

A tét-kardjára tűzött megalkuvás...

Nincs kéz, ki visszaadná az emlékezet kiostált vagyonát

A TŰZ A KEZDET BEN VALA...

A Tűz a Kezdetben vala...

Folytatás, lángolás vala...

Mi Tűz a Kezdetben vala...

Fojtott, szunnyadó parázs ma...

ŐSI-PERGAMEN

Az elevenség megfoghatatlan kénye:
A színek pattogó fénye...

Az égi-madarak gondtalan éneke:
A patakok gyöngyöző lelke...

A szótlán hegyek eget ostromló bérce:
A villám hasító ereje...

A horizont lehulló végtelensége:
Az Ék kékje – a Föld zöldje...

S közötté az élet álomban forró kéje:
A halál festetlen színtelensége...

KORAI IDŐ

Harmatos
Illatot
Szitál
A reggel

Kitárt
Karjaiban
Az álomtól
Kipirult
Nap kel

Mosdanak
A
Fűszálak...

Ma völgyben élek – Hegyek között
Fények között – Messzeség mögött
Dús világban – Ám nem feledem

Éltem én pusztában
Pusztára boruló szegény világban
Jó és rossz forgatagában
Hová nem jutott el hír
Hol meghalt a jelen
Valótlan fénytelen jeleken
Fekete
Sárban toporgó világban
Küzdöttem magammal
S a korai halállal
Ködös homályban
Létem s nem létem
Kemény szavakat írt végzetem
Valótlan fénytelen jeleken
Dobált az élet pusztákon – hegyeken

Ma völgyben élek – Messzeség mögött
Dús világban – Emlékek között
Ám nem feledem – Éltem ott
Hol sebzett volt a hajnal
S vak volt a remény
Hol a jelen ma is még kemény
– De néha lát már a remény...

Nehéz a haladás fölfelé a hegyen
Ám az Ember mindent bír
Hogy jövője legyen...

KERESZTÚTNÁL

Keresztúthoz ért tanakvó életem
Útitárs nem áll mellém egy sem
Gyalog folytatom utam, mit elkezdtem
Szolgamód róva a földet érintem

Megállok

Míg a keresztút éber magányát nézem
Az útszéli keresztre téved tekintetem

Áll a kereszt, mint én – a gyom között némán
Mereven, szótlanul, – szinte már bénán
Szögektől, időtől – sebzetten, árván
Hasonló keresztet ácsoltak Golgotán

Áll századok óta némán
Mint én a gyom között bénán...

A SZÜLŐFÖLD ÍZE...

Forrong, fortyog a németföld vize
Benne jóféle hazai fő kevélykedve
Zöldbab, sárgarépa
Hagyma-zöldje
És a petrezselyem, zeller cakkos kelleme
Otthon nevelkedett ilyen szépre
Mint nekem – magyar földben leledzett gyökere

Hiába forrongsz, fortyogsz németföld vize
Ma szülőföld íze lesz tálalva ebédre!

URAM

Te vigyázol minden keserű kínomra
Könnyben ázó gyötrelmemre
Mi lelkemet nyomja
Hajnalderengésre
Fáklyám égésére
Szívem verésére
Szellemem tétova
Útkeresésére
Szánalmasan gyarló emberi lényemre
Szemembe fényt csalsz
Hogy higgyek
Hogy élhessek
Úgy
Mint a bátrak

Hogy örülni tudjak.

Irgalmad, óh, oly roppant magas...

Féltve óvsz
Terelsz
Hogy hazajussak...

LEVÉL VOLTAM...

Levél voltam
Kit elsodort
A szél

Hit vagyok
Ki egyszer
Visszatér...

INGOVÁNY FÖLÖTT...

Válladon robbant az élet gátakat
Nem kímélte sem anyádat, sem apádat

Sárarany-kárhozat nyit sikongó hantokat
Nekem sem kíméli parttalan vállamat

Keserű az íz, mit naponta lenyelek
Ma nem vigasz idegen bujtató liget

Sem csendesen kanyargó hűsölő folyó
Sem tiszta tükrével csalogató tó

Hiába törekszünk Igazságra – Jóra
Tetteket kívánó bűnoldó-szóra...

Ingovány fölött bátortalan léptek...
S változatlan telnek a torkon ragadt évek

FAJRA – SZÍNRE

Lehet bár fekete, fehér
– Igen és nem –
Az ő Istenük – Az én Istenem
Ős szeleknek viharában
Ég hatalmas árnyékában
E földi vendéglátásban
Idő-mérték sodrásában
A csillagok fényes eresze alatt
Lelkünk egy töről fakadt
Együtt szítjuk élet-tüzét
S várjuk
Üdvösségünk hívójelét...

MARGÓRA...

Üvöltő csordák – üvöltő ebek
Ösztövércsigolyák – lenyelt csal-étkek
Vadul villogó ki sem gyúlt szemek
Lesütött pillájú lelkiismeretek...

Gyarló „ragacsos” utódok
A horda szolgálatába miért is álltatok?
Maradtatok volna bujdosó néma vad
Fegyverre éretlen kóborló gyáva had

Erdő szülött – kuporgó hegy – hallgatás
Szelíd tüzeket szító lélekoldó zsongás
Pusztítás nélküli pusztulás
Lét csorgatta fényben csöndes elmúlás...

HARMATMÉZ

Nézd! – Apró gömböcskék
Sárgák, pirosak
Szivárványként játszanak
Gyémántként ragyognak

Látod? – Ott az a kék!
Milyen csodálatosan villan
Milyen szép!
Menj közelebb s nézd!

Látod? – Hogy tükröződik
Gyöngyükben a Nap s az Ég
Áldás a fű ölen
Harmatméz...

SZERETET KOLDUSA

Szelek futkároznak az utcán
Sebesen, majd lomhán
Bolyonganak sután
Az ősz előtt
A nyár után

Az ácsorgó kócos fürtök feketék
Imént még szelek kergették
A bágyadt langyos napsugár
Mint színarany-nehezék
Hidegen töri meg rajta fényét

Alatta gyermekarc – szepegő
Maszatos álmos kéregető
Rám szegezi félő tekintetét
„Sásban bujkáló”
Kék-tó fodrozó tükrét

S mint a tolvaj ki nem kért
Rejti el megszerzett kincsét
A simogató kéz
Adakozó cseppjét

Bőven beosztja
Hogy jusson mára
S maradjon szikrája
A fázós holnapok utánra...

HAJLOTT HÁTÚ ALÁZAT

A koldus
Csak látszat
Hajlott hátú alázat
Ki már sohasem lázad
Szépen köszöni
Alamizsnádat

Csak a szemei
árulnak el
Vádat

Alázatosan
Hajtja le fejét
Valahol egy padon
S az elnyútt pad
Nem lepődik meg
Az alázaton...

ALKONYI JELEK

Már vállig ér az élet
Haj ezüstöt ereszt
Bőr sűrű ráncot vet
A nap apró villanás
Szavak érintik egymást
Elvirított évek
Álmatlanul reszketnek
Könnyű pihe árnyán
Titkokba menekülnek

Visszhang riadt sóhaján
Arcokon remegnek
Az alkonyt hozó jelek...

NEM FELEDEM...

Magyar honban gyökerezvén
Bajor erdők tág ösvényén
Hegyek között – dombok völgyén

Otthon selymét
Lankák zöldjét
Akácerdők sudár csöndjét
Hús szellőknek ölelését
Kristályesők lüktetését
Pusztának a szívverését

Nem feledem

Keblem telve emlékekkel
Élőkkel és elmentekkel
Bennem élnek kik szeretnek
Kiket perceim féltenek

Velem jött a honnak gondja
Míg valaki meg nem oldja
Keresztként vállamat nyomja

Magyar puszta tükrözése
Szívemnek hű tükörképe

ELŐTTE ESETT

Kicsordult a napnak fénye
Előtte esett
Az Ég borús homlokán
Diadalív díszelgett...

A LÉTNEK ÉLTETŐ GYÖNGYE

Mint szürke rögnek fészekbe
Ágyazott göröngye
Olyan az asszonyi ágyék
Termékeny öle

Vár – A kikeletre...

Hogy élővé varázsolja
A Természet könnye
Amint csordulva hull
A kiszáradt földbe
A duzzadó nőiességbe

S lesz belőle

A létnek éltető gyöngye
A várandós elkötelezettség
Lüktető földi-fénye...

ÁTTÖRŐ ILLAT

Foltosra pirult
Varázslat
Lyukacsos
Áttörő illat
Színét piktorok festették
Benne édes töltelék
Drága göngyölt palacsinta!
Elillant gyermekkor
Illata...

KONOK KUNOK GYERMEKE VAGYOK ÉN

Érces szavú harang
Mit az élet szívembe öntött
Kunok gyermeke lennék én
Erről születésem döntött

Konok kun őseim – ifjú s vén
Nyakas kálvinisták is lévén
Rágva a szót s cselekedvén
Öklöt törtek hitványok fején

S én – mint nemes kun maradék
Kálvinistának meg maradék
Rágva a szót s cselekedvén
Öklöt török hitványok fején

Érces szavú harang
Mit az élet szívembe öntött
Kunok gyermeke vagyok én
Erről születésem döntött

MENYIT KELLETT VÁRNOM

Mennyit kellett várnom
És mennyit kiállnom
Hogy szóba elegyedjen
Vélem kegyes legyen
Az édes-anyanyelvem
Hogy rám mosolyogjon
Hogy mellém is álljon
Hogy meghitt órákon
Vélem szárnyaljon...

SZERETNÉK ADNI...

Szeretnék még élni
Szeretnék még adni

Szeretnék dalolni
Hegedű maradni

Fájdalom nélküli
Dalokat pengeni

Szeretnék még adni
Lelkeket éltetni

Halálom után is
Dalolva lebegni

ANYÁM VÉRES ÁGYA

Hasztalan – már tudom – hasztalan
Minden mi nem ima
Sorsom elfogadtam – tettem bár forrongva
Most itt állok ezer évek árnyékában szétszaggatva
S már tudom
Anyám véres ágya
Vértelen koporsója
Anyák véres ágya
Vértelen koporsója
Bölcső az – eleven kegy – közös sóhajtás
Sarjadó véres és vértelen hajtás...

MÉGIS...

Évek

Hosszúra sikerült évek

Bennük napok – S kiáltó érvek

Emlékszel?

Volt egy-egy megbocsátás

Egy-egy sóhaj

Sok-sok megalkuvás

Együttélést gyötrő döbbenetek

Mert a meztelenség is levetkőzhet...

Mégis...

Kell az elképzelt oltalom

Ingoványon tapadó vigalom

Mert félünk...

– Bonyolultnak tűnik nagyon

A hit

S a hitetlen bizalom...

VILÁGOSODIK...

Részeg fények

Dülöngélnek...

A sötét foltok

Fakulni kezdenek

Mint

A sokszor kimosott ruha

Mely feslett színét

A szennyes mosó lében hagyta

S most fonákja helyett

A valóját mutatja...

MIT VÁRSZ?

Hol az idő
Sercegése
Állandó
Maradt
Agyonhallgatott
Szavak
Lógnak
Lebegnek
A plafonok
Alatt
Poloskák
tetemétől
Porosodnak
Az agyak...

BENNÜNK IZZIK AZ ÖRÖKLÁNG

Fényed nesze örök a pillanatban
Világít a megfoghatatlanban

Bennünk ég a nagyvilág
Bennünk izzik az örökláng

Láng – mi szívünkben szunnyad
A pillanat örök fénye marad

Engedd hát a mécsest lobogni
Ne hagyd szürkén elhamvadni

Szívedben a szikrát kialudni
Kívánj! – A pillanat örök fénye maradni...

KÖVEK A VONÓK

Mint zúgó
Morajló folyók
Sötét fenekén
Kövek a vonók

Formálják
Csiszolják
A mélységben
A hangot

A lélek mélyén is
Muzsikál a vonó
S néha zokogva
Szólal meg a hangzó

Kemény muzsika
Az élet – Olykor
Durva
Felszólító

KARÁCSONYI KÖRKÉP 2000

Budapesten
Még van üres ágy
A menhelyeken
Moszkvában az Údvhadsereg
Segít a szegényeken
Kínában egy diszkó kigyulladt
Háromszázan meghaltak
A betörők ezen a napon is raboltak
Jézus szülőföldjén a fegyverek ma sem hallgattak

ÓH, URAM...

Gödröt ás – Bűnöket követ
Futja a világ a köröket
Járja a sáros ösvényeket
A reggeltől estéig gyötrőket
Hajléktalan benne az élet...

Vajon nyerhet-e reménységet?
Vajon vívhat-e békességet?
Vajon győzhet-e öldöklőket?
Vigasztalhat-e szegényeket?

Futja a világ a köröket
Rója az üres esztendőket
Eszi az ízetlen kenyeret...
Óh, Uram... szórj neki Eledelt!

AFRIKAI LÁTKÉP

Éhező
Pergamen
Szín
Árnyék

Nyomor
Festette
Falakra
Vetítődő
Árny
Kép

AZ ÖREG PUSZTA

Az öreg puszta markáns arca
Mint ég panasza
Múltba néző
Itt felejtett magányos eretnek
Télben mord vidék – vad táj
Nyárban játékos – borzas festői báj
Felhők hallgatag fodrai alatt
Összhangba olvadt barázdált arculat

Vén, magányos eretnek
Ha tudnád, mennyire szeretlek!

PRÓZAI KOPÁSOK

Szemem fénye megkopott
Arcom ráncokkal fércelt, fakó
Léptem sem kopog
Úgy, mint egykoron
A lábaim koptatta aszfalton

MA

Ami van – Az jól van
Mondják
Az Faltól – falig van...
Sugároz a szenny nesztelen
Bámulják
Fényben fetreng a meztelen
Csörömpölő valóság...
Ami van – Az jól van
Idomítva van
Az Faltól – Falig van!

FÖLDRE HAJLÓ ÁRNYKÉNT...

Lennék útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt
Tépné bár vad, gyilkos orkán
Marcangolná ezernyi véres száj
Maradnék útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt

Lennék számon kérő akarat
Mely a világosságra rámutat
Tombolna bár vad, gyilkos orkán
Ellenkezne ezernyi véres száj
Maradnék számon kérő akarat
Mely a világosságra rámutat

Lennék védelmező égi árnyék
Mely földre hajló szárnyként
Terelne vad, gyilkos orkánt
S némítana ezernyi véres száj
Volnék bár útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt...
Maradnék számonkérő akarat
Mely a világosságra rámutat...

EGYÜTTÉRZÉS

Vihar világította át a megszaggatott Eget
Könnytelen szemében villóztak acél hideg fények
Tehetetlen ráncok ugráltak le-föl homlokán
Vak-éjjel tört rá a démonokat dobáló orkán...

KERESZT

Gyermek – ha tervez
Idegen arc lesz
Álmodni
Így
Tanul
S itt marad
Zálogul
Nemzedék imában
Örökös igában...

VÍZ FÖNT – VÍZ LENT

Fölöttem tajtékzó Óceán
Alattam tajtékzó Óceán
Csobbanó – Illanó élet
Víz fönt – Víz lent
Körbevesznek – Ölelnek
Átszőnek
Testes – Ismeretlen közegek
Titkos metafizikai rendszerek
Fölényes Elme diktálta érvek
Kísérnek
Tisztánlátás nélküli fejezetek
Víz fönt – Víz lent...
Jelentéktelen kutatni
A szükségszerűséget
Szent
Az Igazság
Ezüstfehér s gömbölyded.

VÉDJEGY...

A világ homlokán villogó bélyeg
Mondhatni – amolyan – védjegy
Szerzés – pénz – békétlen műve
Tompán dübörgő háborús jele

A világ homlokán villogó bélyeg
Mondhatni – amolyan – védjegy
Megpecsételve vérrel és szennyel
Ebugatással – komor síri méccsel...

SZERELEM

Boldog vagy!
Pedig... csak harmatot ittál...
S máris kevély, mint egy király
A boldogság zengő szót adott szádra
Sugarat, mint Nap a kibomló fákra

Boldog vagy – Nászi fuvola
Kiürült szíved méhe termékeny újra
Dalolsz, mint eget dicsérő madár
Magasra szállsz – Megszűnt minden határ
Császár lettél, dal, énekesmadár – Király!

Boldog vagy – Boldog és Nagy
Természet keblén isteni sejtelem
Fenségesen csillogó vénuszi érzelem
Ezüsthabok ringatják valód
A fényes magasság a templomod...

VAK VAGYOK...

Bár nem kértem
Élőn, elevenen
E csillagzat alá szült
A kérges mulandóság
S tereli létemet
A lágy semmiség:

Az életvágy

Sodor a zajos némaság
A semmitmondó
Pillanatokba kapaszkodó
Zátonyokon hallgató
Illanó boldogság...

Vak vagyok
Botorkáló vak

Világi préda...

TÁRSTALANUL

Zúgó szélben
Kopár
meredek szirten
Egy tölgy áll

Lombtalanul

beborult ég alatt
gyászol
Némán
Társtalanul

HALMAZÁLLAPOT

Szilárd – folyékony – légnemű.
Tanultuk...
Csak azt nem mondták, ez mind mi vagyunk.
Rá kell döbbenjünk, a sorrend így helyes:
Először légnemű.
Még csak üzenet jellegű.
Ő lesz a jövő!
Majd folyékony,
S lassan a méhben
Megszilárdul.
Szilárd marad, míg sorsa engedi,
Majd elmúlását már tőle függetlenül
A folyékony-halmazállapot jellemzi.
S végül újra légnemű,
S lesz az utókor számára
Már csak üzenet jellegű.

RÜGY NESZE KÉL?

Új termést ígér a tavasz
Ígéri:
Új virágokat fakaszt

lebben a szél...
Illan a tél...

Rügy nesze kél...
Kikelet piheg...
Gyöngyözve ébredéz
A tavasz zajos csendjén...

NÖVEKEDÉS

Kicsiny: kis, kicsike, fejletlen, kezdetleges fajta,
alig számba vehető, csenevész, idétlen, satnya,
nő, növekszik, terjed, elharapódzik,
dagad, áradoz, továbbharapódzik,
meggyűlik, átcsap, előrenyomul, felduzzad,
foglal, hódít, nőttön nő, terjeng, feldagad,
mind nagyobb-nagyobb lesz: felcseperedik,
tovaterjed, bővül, tágul, terjeszkedik, szaporodik,
emelkedik, szélesedik, dagaszt, tért nyer, vastagodik,
a gyarapodó, nagyobbodó, bővülő, táguló, terjeszkedő,
szélesedő, kimagasló emelkedő hosszabbodik,
visszanyomul, szűkül: öregbedik,
mélyül, satnyul, felfúvódik,
alig számba vehető,
szertefoszlik.

SZEMEID TÜKRE...

Szemeid tükre

Liliom

Bársony-kék liliom

Árnyék benne a Nap

S fény a kék liliom

Szemeid tükre Óceán

Végtelen kék Óceán

Egy darab éj...

S mily mély...

Mily mély...

IDŐBE ZÁRVA

Kő az idő. Súlytalan drágakő.
Színe piros, kék, fehér, fekete, opál,
Melyben a halandó ember örök táncot jár.
Mélysége csordakút, mely megemészt.
Az idő-köziben járókelő a sötétségbe vész.
Nincs esélyed. Erintheted, vagy ő téged,
De a ketyegő zónán belül el soha nem érheted.

BETAKARÍTÁS

Élesre kalapált, acélos penge,
ha lecsap, nem méri aszott,, vagy zsenge.
Halovány füvet, virágos rétet kaszál,
embert is Időben talál.
Sík ölén villan egy-egy bátortalan nyaláb,
a vérző sugár sem hatolhatja át.
Időnként megrezdül a nyele,
éhesen vág a tátongó végtelenbe.
Most nem talált! De...
Rendül a büszke tartás!
Eljön? – Hát mégis? – Eljön
a nem óhajtott kaszás.
Dől a búza, rend a sora,
az ember e rendek sorában
engedelmesen a kereszteket rakja.
S a termést ily egyszerű-módon
titkon az Ismeretlen betakarítja.
Keresztek a mezőkön,
keresztek a hantokon...
Az elmúlásban e kettő egyező fogalom.

S LŐN VILÁGIAS – VILÁGOSSÁG

Törvények?

Az ember saját képére alkotta őket

Csodálkozol?

Ha palotákban a gazdagság fénye ég?

Ha

Betyármódra lép ki eléd a

Habzó-nyálú tisztességtelenség?

S lép

A felkorbácsolt gyalázat

Kaput nyitni a bombáknak

Szakad az emberarcú rekedt kiáltás

S lőn világias – világosság

Pompás izombábuk

Új korunk

Nyomorvámszedői lepik el

Világunk

FOHÁSZ

Jézus, kérlek, világíts bennünk,
mindnyájunknak, csak nekünk,
fényesítsd meg elárvult napjainkat,
eltévelygett üres óráinkat,
simítsd ki gondterhelt arcunk ráncait,
a hétköznapiok ránk mért csapásait,
aranyló sugaraiddal fürdesd meg szemeink,
hogy észrevegyünk, hogy messze lássunk,
mosd le egyedi kis mocskainkat,
üzenj nekünk apró szolgálóidnak!

KÉNYSZER

Lettem. De hogyan?
Vagyok. De miért?
Kényszer a vakság,
homály a valóság.
Kettős a tudat.
S a tudtalanság
diktál. Szigorúan diktál.
Fátyol ül szememre,
súlyosan rátelepedve,
a valótlan időben
sötétséget teremtve.
Menekülnék, de tudom,
a kényszer hosszú-karja
bárhonnan visszahozna.

FÉLELEM

Félelem, te kísértő sötétség!
Éjfelete köpenyed vonszolod magad után
Figyelsz, majd lecsapsz.
Ránk-borulsz, előntesz, agyonnyomsz.
Elfogy a levegő körülötted, fuldoklunk!
Létünk megpecsételed,
jelenünket megkeseríted,
izzó parázsban vajúdunk veled,
eressz el, szűnj meg, töröldj!
Félelem nélküli szabad világot szeretnénk!
Kísértő sötétség nélkül
Nélküled!

EGY KICSIT MEGHALNI...

Simogatva volna jó... forrón,
mint a vakok ujjai fedezik fel látón
az érzelmek örvénylő hullámait,
a kedves lény változó vonásait.
A szerelem húrjain játszadozni,
egy kicsit meghalni...
Új, szebb életre kelni,
mint a bebábozódott lepke
mikor áttöri gubóját,
s lenge fátyolként lebbenti meg szárnyát...
Megváltozni, szabadon lélegezni,
egy kicsit meghalni...
Szárnyakat bontva repülni
a szivárványszínű mindenségbe,
bele a jó szagú semmibe...
Egy kicsit meghalni, megsemmisülni...
s a szerelem lábainál heverve felébredni...

HISZEM

Hiszem

Az emberanyag, szívós a romlás ellen
A testvérietlenség kegyetlen fogaskerekében

Hiszem

A régi idők siralmas omladékain
Iszapon – Lehúzó lápokon átkelve

Egyszer

Kitisztul a világ meghasonult lelke

HAZUG ÉVSZAKOK...

Hazudott a tavasz – a ravasz
Mindent ígért – és mindent megrontott
Így a rügy is hazugságot bontott

Hazudott a nyár
Hazug tavasz után
Ez már vele jár...

Hazug lett az ősz is
Bármily meglepő is
Eső helyett kőzápor sistergett

S megjött a tél – igaz, nem sietett
De ő is hazudott – Puttonyában nem
Jókedvű havat, csak bosszúságot hozott

S újra itt a tavasz – S újra nagyon ravasz
Kitalál mindent, hogy maradhasson
Hogy hazugságaival a nyár helyett ő arathasson...

SÍRT A NEDVES FA...

Lomha, nyúlós köd ereszkedett alá.
Ó, a Föld boldog is lehetne!
De miért is gondolok éppen rá?
Mert sírt a nedves fa...
Könnyeivel a tüzet öntözte...
Nyüzgő hangja figyelmeztetés is lehetne.
Elfáradt a meggörnyedt este.
A nyúlós köd önmagát is bekebelezte.
S a nedves fa sikoltó hangja
Elhalt a hamvadó semmiben.
A felemelkedő szintelen füstben.

A FÁK SUHOGÓ LÉLEGZETE...

Tudjuk-e mit mondanak a fák?
Értjük-e halkra fogott szavát?
Meglátjuk-e a szél vad borzolásában
hétrét-görnyedt jajongó fájdalmát?
Meghalljuk-e, amint nyösörög
az idő telített súlya alatt?
Érezzük-e suhogó lélegzetét,
ahogy ránk leheli évszázados félelmét?
Ránézünk-e, mint ahogy ő teszi, észrevétlen,
hisz benne vagyunk a közös jelenlétben?!Simogatjuk-e, mint ahogy ő simogat
ha lehajló ága érinti arcunkat?
Eszünkbe jut-e, hogy dús zöld levelei
a bennünket éltető oxigén erői?
Hogy a fészkeket bujtató öle is a régi?
Vedd észre, higgy neki:
boldog az, akit a fák suhogó lélegzete
jártában-keltében még megérinti!

KÉSŐ

Nem tudtam, hogy sorsod kiszáradó patak,
mely lassan folyik már, s néha elakad,
s nem éreztem rá, hogy időd-szakad,
s utolsó előttit csobbanva apad...
nem vettem észre mikor könnybe lábadt szemed,
nem tudtam, hogy elviselhetetlen terhed,
hogy mily nagy megpróbáltatás életed...
Bocsáss meg, hogy nem fogtam a kezéd...
hisz gyermek voltam...
Isten legyen veled...

S LETT A FÖLDNEK ÚJ BOLYGÓJA...

Isten kicsi kovácsai
Szorgosan kezdtek kalapálni
Kalapálták a fényes hajnalt
Addiglan míg el nem hasadt
Lett belőle sok apró szög
Sok-sok apró fényes eszköz
Majd
Isten kicsi ácsai
Létrát kezdtek ácsolni
Midőn elkészült a létra
Alsó – Fölső
S a sok-sok foka
Isten kicsi munkásai
Kezdték a létrán felmászni
Felcipelték a nagy Napot
A nagy égi kalapot
S Isten kicsi kovácsai
Újra kezdtek kopácsolni
Egyenként verték be a sok szöget
A sok apró ütközőket
S midőn az ezer meg ezer fény-eszköz
Megerősítette a Nap-Fény-Közt
Tért nyugovóra a sok apró szolga
S lett a Földnek egy új bolygója
Világító koszorúja

LÁTSZAT VAGYOK...

Behunyom szemeim

És

Idő vagyok

Száguldó idő vagyok

Dal vagyok

Önmagam lüktető dala vagyok

És

Folyó vagyok

Önmagam áradó folyója vagyok

Tűz vagyok

Önmagam égető tűz vagyok

És

Világosság vagyok

Önmagam világossága vagyok

És

Képzelet vagyok

Önmagam alkotta, képzelet vagyok

Anyag vagyok

Önmagam emésztő anyaga vagyok

S

Kinyitom szemeim – Csak

Látszat vagyok

Önmagam másának látszata vagyok...

LISTA

Egy kiló vágy
Egy kiló remény
A felár – igen kemény...
Voltam „égő házból” menekülő
„Folyó” zavaros vizét szemlélő
Ettem sületlen kenyeret
Szedegettem a kegyeket
Számptalan vonat ment el mellettem
Ott hagyott
Csak füstöt ontott
Bízptam kikben nem kellett volna
Naivságba bebetonozva
Porba hullottam
Majd újra felálltam
Olykor reszkettem
Nem létező vágytól szenvedtem
Gáncsoktól lett gyengeségem
Gyengébb
Esélyem – Álság
Hiábavalóság
Töltött ki nyűgöket
S lettem még nyűgösebb
Nem láttam át a falakon
Nem volt, aki rámutasson
Kínlódva szedtem a „morzsát”
Mit más megunt s eldobált
Jogot formáltam magamhoz
Nem jutott – Csak robothoz
Költözködtem, mint a fecske
Nem kötött semmi sem egybe
Így teltem becsapva én!
S élte éveit a vágy s a remény...

EGY KIS BIOLÓGIA...

A csigák síkos has-lábukon csúsznak
Előre!

Laza talajú országokat kedvelnek.

Hajlékony

Nedves

Lágy

Gyorsan emészthető

Aljnövényzettel táplálkoznak.

A legnagyobb

Példányok

Tüdővel rendelkeznek.

Szívvel nem.

ÖLÉS ELŐTT – ÖLELGETÉS...

Ha a macska egeret fogott
Kínoztatja, dédelgeti, ölelgeti
Nem az ölés fontos neki

Csak a szakszerű becserkészés
Csak a zsákmány öröme
Csak az elejtés gyönyöre

S ránk – „magasabb” lényekre
E primitív példát vetítve – Kínosan
Igaz – e zsákmányszerzés öröme:

A becserkészés – Az elejtés
A dédelgetés – Ölés előtt
Ölelgetés...

MINT A PORSZEM...

Nagy voltam
Mikor megszülettem
Erő
Szépség
Sejtelem
Tudás

Óriás!

S lettem
Idővel megrakva
Egyre kisebb „glóriás”

A tudás???

Lombom már erő sem
Szépség sem...
S a sejtelem?
Egyre apróbbá
Érlelődöm
Mint a porszem...

APRÓ FOHÁSZ

Ó, áldott napnak fénye, sugárzó ereje
Küldd el melegséged a gyermekszívekbe
Áramoljon élet, s erő, s fény
Hisz fázik a földön a sok apró emberlény...

KESERŰ MANDULAILLAT

Késői párában
Szerelem árjában
Hánykolódó habok

Múló őszt s tavasz
Jótevény remegés
Semmis a szenvedés

Szívünk dobogása
Testünket felrázza
Illatos – Légies

Kacéran égies
Húr zeng a porszemen
Vonagló mélyeken

Fátyol fedi el a Holdat
Keserű mandulaillat...

ACÉLKÉK FÖLÖTTI RIANÁS...

Mintegy merész kékség
A férfi szerelmi készség...

Ha

Rátör a vad éhség
Csiszolatlan merészség...

Ha

Sejtjeiben szerelem üzen
Acélkék fölötti rianás...
Planétán térdeplő megadás...

Ám, amint „súlyom-tollra” lel
Már „sasoknak” felel...

Két tűz között jár
Mint egy türkizbe öltözött császár...

NEM – MINTHA...

Nyáron át mezítláb jártam
Forró porban, ragadós sárban
Bocskor nőtt a lábamon – S este
Vastag sárcsík a lavóron

Egykori magamat ma is látom
Hogy dagaszt lábam a sáron...
S be kell, valljam – „gyermekkorom”
ha van alkalom – még kipróbálom

Bocskort növesztek a lábamra
Persze úgy, hogy más ne lássa
Nem – mintha a jelenlét zavarna
Csak... elveszne a gyermekkor íze, zamata...

SZERETEM...

Szeretem halk, szelíd szavát
Boldog holnapokat gyöngyöző mosolyát
Szája szögletében megbújó ismeretlen titkát
Őszbe vegyült megkopott haját
Mely barázdált évekbe foglalta bölcs homlokát

Szeretem bőrének áttetsző melegét
Izzó szemének biztató mezejét
Nyugodt arcának férfias keretét
Borostás állának szürke erezetét
Szeretem – hunyhatatlan égő-emberségét...

SZERELMED TALPIG BETAKARJON...

Add nekem karjaid szunnyadó parazsát
Ölelj, mint tűz öleli át a fát
Szerelmed talpig betakarjon
Leheleted – óh... Forrón lobbanjon
S mint tűz öleli át a fát – Izzón
Ölelj, ölelj Te is úgy át...

Hangod, mint könnyű dallamok
Repítsék, zsongják az imát
A szerelemben fürdő zsolozsmát
Ölelj, ölelj át oly forrón
Mint tűz öleli át a fát...

Hozd el illatod, mint szél a virágport
S mint villám hozza a záport
Ragyogd be a hulló mámort
S mint tűz öleli forrón a fát
Úgy ölelj, ölelj Te is át!

TÖRTÉNHETNE...

Történhetne...
Csak szerep lenne
Csak szerep – Csere
Bánatomba öltözve
Te jönnél velem szembe...

Egy csillag elgondolkodott
Egy csillag gondot okozott
Mert fényesen ragyogott

Tér, messzeség, végtelen
Mint ők védtelen
Állok így egymagam

Szikrából csiholt értelem
Szikrából csiholt érzelem
Téríti utam szüntelen

A költő életre kelti a virágot
A költő ébreszti a világot
Ha így igaz – Én kiáltok!

A part szegélyén ballagott
A part szegélyén hallgatott
Ő – A végtelen óceán

Különböző súlyú szeszélyek
Különböző súlyú veszélyek
Között egyensúlyoz a lélek

Szétesett fájó álmaimon
Szétesett fájó vállaimon
A múlt léptei taposnak

Az indulat bástyáján őrszem
Az indulat bástyáján bőszen
Ingoványaimban kutat

A Tér mélyeiben a felhők
A Tér mélyeiben az esők
Viharos cseppjei áztatják lelkem

Mozdulatod peremén hódolat
Mozdulatod peremén bókolat
... Ajkad hallgat

Izmok vontatják megélhetésük
Izmok vontatják létezésük
Megrakott uszályát

Akiket a vihar eláztatott
Akiket a vihar megtépázott
Nem felejtí a kár-hozatot

A diktatúra kezében
A diktatúra szemében
Véreres bosszú ül

A vén romok mélán állnak
A vén romok mélán várnak
Míg az árnyak fosztogatnak

Az erény keskeny ösvényén
Az erény keskeny sövényén
Föl s át – bukik a politika

Lángoló véres ugarak
Lángoló véres sugarak
Szunnyadó pernyét szítanak

Mozdulatlan hegyek
Mozdulatlan völgyek
A ködben elveszhetnek

Hazug szikrát csiholva
Hazug szikrát szétszórva
Varázsol idillt a politika

Szerényen hallgató vágyak
Szerényen hallgató lázak
Sötétbe zuhannak

Tedd magad láthatóvá
Tedd magad magadhoz
Hasonlóvá

Szírt vagy mely meredek
Szírt vagyok mely meredek
El nem érhetsz, és el nem érhetlek

Fátylat öltenek az alkonyok
Fátylat öltenek az angyalok
Ám a bölcsesség leplezetlen

Megalapozatlan fejtegetések
Megalapozatlan fenyegetések
Rossz szolgálói a felebaráti szeretetnek

A balga hit hiszi mit mások sugallnak
A balga hit hiszi mit mások mondanak
Gátat építve a saját gondolatnak

Minden csak kezdet, aminek árnyéka van, de fénye nincs

A VILÁG FÉRGES OLAJÁG

Látjátok Feleim
Mik voltunk s mik vagyunk
Bú voltunk s bánat vagyunk
Sorsunk által űzve vagyunk

Látjátok Feleim
A koroknak nagyléptű bocskora
Ámbár a méret igazán jókora
Nem való a mi elgyötört lábunkra

Látjátok Feleim
Hogy osztódik szét a kegy
Míg a mosoly sír – Kéreget
Alant a nép – Morzsákat szedeget

Látjátok Feleim
Bölcs gyümölcs – Igen nagy kár
Még nem termett meg földi-fán
Szomorú – Víg – Ki-ki árván
A maga külön útjain jár
A világ férges olajág
Már rég kifosztották
Az édeni Bölcset termő Fát...

KÁRTÉKONY EGY KUKAC!

Arról lehet felismerni

Hogy:

Ha behunyod a szemed
Zöldnek látod
Akár egy pondrót...

Ha kinyitod a szemed
Akkor is zöldnek látod
Akár egy pondrót...

S MÉGIS, MÉGIS, HOGY BÍZTATOK...

Rosszul vártatok a virradatot!
Akkor dicsőítettétek – Mikor még nem ragyogott
Mikor még épphogy elhalkult a sírás
Mikor a lélek nyomora épphogy elnyomta
A megszokott ásítást...

Mikor még nem volt kész az erő... .

Mikor még ijedt szárnyain verdesett
A dédelgetett jövő

Rosszul vártatok a virradatot!
Akkor dicsértétek, mikor még nem ragyogott
Mikor a felleg még csak félig takarta ki az eget
Íme láthatjátok...
Felesben a nap nem ragyoghatott
S mégis, mégis, hogy bíztatok...

BE SZÉP ÁLMOK ÉBREDNÉNEK... HA

Ha behunyom szemeim
Erdőket, pusztákat, házakat
Szép távoli tájakat
Látok
S vágyakat

Istenem!
Be szép álmok ébrednének
Ha
Fellegek nem feketednének
A Te
Teremtett bús világod felett...

UGYAN – MIT IS VÁRHATOK?

Már az igaz sem igaz
Világot lep el a gaz
Nem kopog be jó barát
Gazda sem kínálja borát
Nincs ízes este s hangulat
Nem mondják türelmes szavak
Öreg tegyük el magunkat
Holnap is lesz még nap
Emberek elfeledik egymást
Nem hívják – nem várják
Legfeljebb csak szánják
Az ily együgyű polgárt
Ej mit is beszélek
Hisz benne élek
Kirekesztő lett az élet
Pénz diktál – a konok
Ugyan – mit is várhatok?

VÉG?

Merengek
Az
Emberek
Gondján

Élettől
Elcsigázott
Valahány

A
Lelki
Szegénység
Dohos
Konyháján

KÉRLEK, SZELÍDÍTS MEG

Nem – Ne érj még hozzám

Várj...

Kérlek, hallgass rám...

Nem elég – Csak

Ha szívünk dobogása

Érzéseinket diktálja...

Nem – Ne szólj...

A beszéd csak félreértések forrása

Csak a szavak üres lángolása...

Várj...

Az igazi szerelem

Vágyakozó fény-tiszta türelem

Kérlek, szelídíts meg...

Hogy érezzem – Hogy érdemes

Díszbe öltöztetnem a szívem...

A HALÁLLAL ÖLELKEZIK

MINDEN NŐ ÉS FÉRFI

Ölbe hív a nász...

Szeretsz – Reá vársz

S ő nem késik...

Minden Nő és Férfi

A Halállal ölelkezik!

MÁR NINCSENEK ÉRVEK

Hideg szikrákat szórnak a fények
Már rég nem számítanak a tények

A tegnap űz holnapot
Láthatod – Mit hoztak az évek
Már nincsenek érvek

Mint mocskos őszi köd
Tapad a közönyöd
Szánalmas vagy – Sorscsapás

Nem is védekezel
Bűntudat sem ébreszt fel
Volt köztünk valami?
Felejtsd el!

MEGOLDÁS...

Talán venni kellene egy országot
Egy Hazát...

Hogy ne érezze az ember kirekesztettnak
Magát...

Egy országot – Békésen és jó nagyot
Egy Hazát...

Hogy sok apró kirekesztett otthon érezze
Magát...

SZERELEM TE ÁLDÁS TE ÁTOK

Szerelem
Te bátor
Te gyáva
te Isten nagy áldása
Te Isten nagy átka
Forró katlan
Kihűlt szakadék
Miért ámítod
Az emberek jámbor lelkét?
Mennyi áldott perc és óra
Szökik rabló karjaidba...
Te Isten nagy áldása
Te Isten nagy átka
Te bátor – Te gyáva
Miért nem figyelmeztetsz
Időben
A ködös valóságra?

MOST, HOGY...

Most, hogy az ősz színeit
Keveri, festi a lég
Ifjúi lelkem újra megérint
S akarom, hogy legyen még hit elég...

Most, hogy az ezüst felhők
Integetve fordulnak felém
S vonulásukat aggodalommal figyelem én
Akarom, hogy zúgjon még a szél...

Most, hogy az alkony szürkére érett
S életem rozsdás mohával fedett
Ifjúi lelkem lázadás lángjával éget
Akarom, hogy ne érjen még véget...

TARTALOM

Piroska Rentsch költészetéről... 3	
(Madár János)	
Emlékszem	7
Adni szeretnék.....	8
Fáj és jó.....	8
Pipafüstben	9
És újra szürke-por	9
Lehet?	10
Keserű falat	10
Vulkán.....	11
Pedig de hogy!	11
Mint a Napnak fénye	12
Világító emlék.....	12
Reszket a lomb bennünk	13
Emésztő emlékezet.....	14
A Tűz a Kezdetben vala... ..	14
Ősi-pergamen	15
Korai idő.....	15
Nehéz a haladás fölfelé a hegyen..	16
Keresztútnál	17
A szülőföld íze.....	17
Uram	18
Levél voltam... ..	18
Ingovány fölött... ..	19
Fajra – színre	19
Margóra... ..	20
Harmatméz	20
Szeretet koldusa	21

Hajlott hátú alázat.....	22
Alkonyi jelek	22
Nem feledem.....	23
Előtte esett	23
A létnek éltető gyöngye.....	24
Áttörő illat	24
Konok kunok gyermeke vagyok én	25
Menyit kellett várnom	25
Szeretnék adni... ..	26
Anyám véres ágya.....	26
Mégis.....	27
Világosodik... ..	27
Mit vársz?	28
Bennünk izzik az örökláng	28
Kövek a vonók	29
Karácsonyi körkép 2000	29
Óh, Uram.....	30
Afrikai látkép	30
Az öreg puszta.....	31
Prózai kopások	31
Ma	31
Földre hajló árnyként.....	32
Együttérzés.....	32
Kereszt	33
Víz fönt – víz lent	33
Védjegy.....	34
Szerelem.....	34
Vak vagyok... ..	35
Társtalanul.....	35
Halmazállapot	36
Rügy nesze kél?	36

Növekedés.....	37
Szemeid tükre... ..	37
Időbe zárva.....	38
Betakarítás	38
S lőn világias – világosság.....	39
Fohász	39
Kényszer	40
Félelem.....	40
Egy kicsit meghalni.....	41
Hiszem	41
Hazug évszakok... ..	42
Sírt a nedves fa.....	42
A fák suhogó lélegzete... ..	43
Késő	43
S lett a földnek új bolygója.....	44
Látszat vagyok.....	45
Lista	46
Egy kis biológia... ..	47
Ölés előtt – ölelgetés... ..	47
Mint a porszem.....	48
Apró fohász.....	48
Keserű mandulaillat.....	49
Acélkék fölötti Rianás.....	49
Nem – mintha... ..	50
Szeretem... ..	50
Szerelmed talpig betakarjon... ..	51
Történhetne... ..	51
Gondolatok – 2002 októberében	52
A világ férges olajág.....	55
Kártékony egy kukac!.....	55

S mégis, mégis, hogy bíztatok...	56
Be szép álmok ébrednének... Ha	56
Ugyan – mit is várhatok?	57
Vég?	57
Kérlek, szelídíts meg.....	58
A Halállal ölelkezik.....	58
Minden Nő és Férfi.....	
Már nincsenek érvek.....	59
Megoldás... ..	59
Szerelem te áldás te átok	60
Most, hogy.....	60

Piroska Rentsch 1950-ben született Püspökladányban. Már gyermekkorában megérezte – ahogyan később vallja – az Alföld természeti szépségeit, a szegénység konok élniakarását.

Eddig megjelent kötetei: *És Te ki vagy?* (1996 – mese); *Eletet bízik Rád vállalod-e?* (1996 – Nevelés a horoszkóp segítségével); *Ein Leben wird Dir anvertraut! Nimmst Du es an?* (1999 – Für junge Eltern); *A világ végén* (2001 – regény); *Érinteni az eget* (2001 – versek); *Szelíd ég alatt...* (2006 – regény); *Szeretet koldusa* (2006 – versek); *Satu* (2007 – versek); *Kistekeri – Nagytekери* (2007 – mese); *Három hónap letölthető* (2009 – regény); *Arnyak és szerelmek* (2009 – versek).

Tagja a Magyar Írószövetségnek, a Váci Mihály Irodalmi Körnek és a Rím Könyvkiadó Erzsébetvárosi Irodalmi Esték szellemi műhelyének.

Az *Adni szeretnék* című válogatott kötetében – amely a Költői arcélek sorozatban jelent meg – elsősorban arra igyekeztünk figyelni, hogy eddigi köteteinek és legújabb verseinek hangsúlyait fölmutassuk. Ezek egymásraépülésében – reményeink szerint – meg tudtuk rajzolni az alkotó emberi-költői jellemzőit, senki mással össze nem téveszthető vonásait. És ebben a kiemelésben – természetesen – a tartalmi-gondolati, illetve nyelvi vonatkozásokat egyaránt szem előtt tartottuk.

Versei – elsősorban – közösségi jellegével hatnak. Nem csupán önnön fájdalmait hordozza, hanem a szűkebb pátria, a haza és a világ problémáit tárja fel.

Hosszú ideig Németországban élt. Néhány éve hazatelepedett Magyarországra. Budapesten él.

Madár János

2000,-Ft

ISSN 2063-3815

ISBN 978-615-5266-26-3

